

Oplevelsesberetning

J. E. Zieger, Berlin-Lichterfelde, udateret

Jeg er beskæftiget som tjenestemand i skovstyrelsen og bor på landet. Det er på ingen måde godt for leveren at leve på den måde, som er sædvanlig på landet, da jeg ofte havde svært ved at tåle den fede mad,. I årenes løb konsulterede jeg mange læger, og også heilpraktikere. Desuden lå jeg seks uger på sygehuset af gulsot. Resultatet med henblik på en helbredelse eller bedring var lig nul.

Tilskyndet af de meget saglige fortsættelsesberetninger af dr. Horst Mann i "Neuen Blatt", satte jeg mig over kontoret telefonisk i forbindelse med Bruno Gröning i Plochingen ved Neckar, og fik at vide, at jeg den 5.7.57 kunne høre ham i Springe ved Deister.

Jeg må sige, at jeg ikke hører til de mennesker, som man kan stikke blå i øjnene. Jeg har oplevet og set meget. Er 35 år gammel, og hverken religiøs sværmer eller kirkefanatiker, men min gode enkle tro har jeg altid bevaret, om det var som sømand i krig, som fabriksarbejder, bygnings- eller skovarbejder, som tjenestemand i skovstyrelsen, ansat eller afløser – også når der var tider, hvor troen begyndte at vakle.

Den 15.7.57 oplevede jeg Bruno Gröning foran ca. 400 mennesker. Det var en stor oplevelse at se ham, og høre hans enkle, korte sætninger.

Han talte om Gud, mennesker, deres fejl og om den rigtige vej.

Intet som helst om diagnoser eller konsultation!!!

Den, der åbnede sin mund for at berette om sin sygdom, blev skarpt tilrettevist. Han sagde blandt andet:

"Tro endelig ikke, at Gröning behandler det, De kalder sygdom. De som tror det, gør sig falske forhåbninger. Han skal gå til dem, der har myndighedernes ret til det, til lægerne. Jeg har intet med sygdomme at gøre. Sygdom er uorden! Kom tilrette med Dem selv og Gud, tro på det gode i mennesker, og vær selv god og kom i den guddommelige orden og bliv fri for sygdom!"

Det er ikke muligt i få ord at gengive Bruno Grönings enkle, klare og umisforståelige ord uden at gengive hele sammenhængen, skønt jeg udmærket husker alt. – Den følgende dag oplevede jeg ham privat i mange timer i hans nærmeste venners kreds. Vi aftalte at ses igen om tre dage i Fehrdorf i Schleswig-Holstein. Også der oplevede jeg ham igen ved et langt foredrag, og derefter privat i en meget lille kreds. Til sidst oplevede jeg ham også i Rendsburg.

Til alle disse oplevelser må jeg sige, at jeg har dannet mig min egen vurdering, en virkelig upåvirket, egen mening. Jeg har talt med mange troværdige mennesker, som

lægeligt set var uhelbredeligt syge – og som blev frie gennem denne uhørt enkle, for enhver forståelig troslære, der forandrer mennesker med åbne hjerter.

Og min kroniske leverlidelse? Den er borte og bliver ved at være borte, så længe jeg ikke forlader den guddommelige ordens vej! Min kroniske allergi (stærk høfeber i ca. 20 år, hvert år i juni/juli) var ligeledes som blæst bort! – Hele den tid, jeg var sammen med Gröning, har jeg intet sagt til ham om mine vanskeligheder.

Der kunne siges meget mere om Gröning og de forskellige fornemmelser, som mennesker følte under hans foredrag, men det ville føre for vidt i denne forbindelse. Kun ét må jeg antyde om Bruno Grönings lære: Jeg er og bliver fri for enhver sygdom, så længe jeg ikke forlader vejen til den guddommelige orden. Det er den samme vej, som Gud og Kristus foreskriver os. Viger jeg bort, bliver jeg tilgængelig for det onde. - - Sådan oplevede jeg det, da en udpræget influenza ville gribe mig, og straks den første dag mærkede jeg, da feberen steg, at jeg ikke havde passet på, ja, at jeg i det hele taget var veget bort fra vejen. I løbet af få timer lykkedes det mig, gennem indre venden om og bøn, at forjage sygdommen fra kroppen uden medicin og svedekur.

Endvidere vil jeg gerne sige til de mennesker, der lader enhver presseberetning om Bruno Gröning af den ondeste art få indflydelse på sig:

Gröning er forblevet et jævnt menneske. Det er, mener jeg, rigtig meget. Han var fri for skabagtighed, fri for fraser, meget beskeden, stille og alvorlig, selv om han også gerne lo og var fuld af humor i vennekredsen. Det første, som alle lagde mærke til, var dog den fuldkomne ro, der udgik fra ham. Gröning var allerede gået et langt stykke ad vejen til renhed, til fuldkommenhed.

Han talte med mildhed og godhed om dem, der forfulgte og hadede ham, ligesom han i det hele taget selv udstrålede en stor godhed, som overførtes så velgørende til andre. I grunden gjorde han ikke andet, end hvad enhver præst skulle gøre fra prædikestolen, nemlig at bede for andre. Gröning gjorde det, og der var en besynderlig kraft i ham. - - - Han følte kærlighed til mennesker, dyr og planter. Han var ydmyg. Men det var, ved siden af manglen på synd, milesten på den lange vej til fuldkommenhed, som kun kunne gås af en Jesus Kristus, fordi det var Guds mål.

Har vi taget de første skridt på denne vej, så kommer vi til erkendelse, og måske også allerede til visse evner. Jo længere vi uanfægtet når frem, jo flere erkendelser og evner får vi tildelt, ja, de erstatter hundredfold alle efterladte jordiske bestræbelser som lykke, rigdom, karriere, berømmelse osv. Forestiller vi os denne udvikling til det gode i højeste potens, der ligger ved det yderste af vores fatteevne, så har vi Kristustrinet, det enestående. Jesus kunne gå på havet, befale over vind og bølger, gøre blinde seende og vække døde til live. Ja, det er og bliver et guddommeligt mirakel, men det ligger ved slutningen af en naturlig udvikling til den guddommelige orden. Det er og bliver den guddommelige lov.

Gröning var på denne ensomme vej. Han var en af dem, der her og der bliver skænket til jorden, og det skal vi være taknemmelige for. Han hører til de få mennesker,

der bar en del af Jesu Kristi væsen i sig, til den lidende menneskeheds vel. Han hørte til de få mennesker, der kender deres livsopgave, deres bestemmelse, nemlig at gøre det gode.

Måtte disse linier, der udgør den rene sandhed, være til nytte for mange mennesker og føre til det gode, og måtte de også udtrykke en lille del af min tak til en af menneskehedens store!

Kilde:

Arkiv Bruno Gröning Stiftung